

Sygn. akt III AUa 1020/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Marcjanna Górską
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.) SA Bogdan Świerk
Protokolant: stażysta Katarzyna Sugier	

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2013 r. w Lublinie

sprawy J. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 22 maja 2013 r. sygn. akt VII U 4088/12

oddala apelację.

III AUa 1020/13

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 16 października 2012 roku odmówił J. C. prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), ponieważ wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. na wymagany 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze udowodnił jedynie 12 lat, 3 miesiące i 20 dni.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie wniósł J. C., domagając się jej uchylenia i ustalenia, że w szczególnych warunkach był zatrudniony jako mechanik samochodowy: od 1 września 1972 r. do 18 maja 1976 r. w

Wojewódzkim Zakładzie (...) w L., od 1 maja 1978 r. do 31 marca 1990 r. w Komitecie Wojewódzkim (...) w B. oraz od 1 kwietnia 1990 r. do 31 października 1990 r. w (...).

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 22 maja 2013 roku zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił J. C. prawo do emerytury od dnia 26 września 2012 roku. Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca J. C., urodzony (...), w dniu 26 września 2012 r. złożył wniosek o emeryturę, w treści którego zawarł oświadczenia o tym, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, oraz że nie pozostaje w stosunku pracy i obecnie ma ustalone prawo do świadczenia przedemerytalnego. W oparciu o posiadane oraz złożone wraz z wnioskiem dokumenty organ rentowy ustalił wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. łączny staż podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 32 lat, 8 miesięcy i 2 dni (32 lata, 6 miesięcy i 6 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 26 dni okresów nieskładkowych), w tym 12 lat, 3 miesiące i 20 dni pracy w szczególnych warunkach. Uwzględnione zostały przy tym następujące okresy:

- od 1 września 1969 r. do 31 sierpnia 1972 r. oraz od 19 maja 1976 r. do 30 kwietnia 1978 r., dokumentowane świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 28 lutego 2011 r., wystawionym przez Spółdzielnię (...) w B.;

- od 3 lipca 1991 r. do 31 grudnia 1998 r., którego dotyczyło świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31 maja 2011 r., sporządzone przez Spółdzielnię (...) w B..

Organ rentowy zakwestionował przy tym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach od 1 września 1972 roku do 18 maja 1976 roku w Zakładzie (...) w L. udokumentowany został wyłącznie wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej, oraz okresy od 1 maja 1978 r. do 31 marca 1990 r. oraz od 1 kwietnia 1990 r. do 31 października 1990 roku, których dotyczą świadectwa pracy z dnia 31 marca 1990 roku oraz z dnia 31 października 1990 roku wystawione przez (...). Wynika z nich, że w trakcie pierwszego z wymienionych okresów zatrudnienia u tego pracodawcy J. C. był zatrudniony na stanowiskach: pracownika służby ochrony gmachu (...), mechanika samochodowego (...) oraz monter samodzielnego, zaś podczas drugiego – na stanowisku monter samodzielnego;

W trakcie postępowania dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie od dnia 1 września 1972 r. do 18 maja 1976 r. J. C. był pracownikiem Wojewódzkiego Zakładu (...) w L. Zajezdni w B.. Miał w tym okresie powierzone stanowisko mechanika samochodowego – monter. Wnioskodawca zajmował się naprawami samochodów marki S. 25, J., Ż., N.. Zakład posiadał około 10 samochodów ciężarowych, często się psuły, ponieważ były mocno eksploatowane. J. C. wymieniał końcówki drążków kierowniczych, skrzynie biegów, tylne mosty, zawieszania, hamulce, reperował resory, silniki. Prace wykonywał w kanale w warsztacie mieszczącym się na terenie Mleczarni. W warsztacie były wszelkie niezbędne narzędzia. W naprawach pomagali kierowcy samochodów. Swoje obowiązki wykonywał często ponad 8 godzin dziennie, nawet do 12 godzin dziennie, także w niedziele – miał dwie niedziele dyżurne. Był jedynym mechanikiem zatrudnianym przez Zakład. W trakcie omawianego okresu zatrudnienia wnioskodawca czasami wykonywał czynności remontowe poza kanałem – przesmarowywał samochód, dokręcał koła, ściągał bębny, wymieniał okładziny, malował cysterny, wymieniał koła. Praca poza kanałem zajmowała mu do 20% czasu pracy.

Z dniem 1 maja 1978 r. J. C. podjął pracę w Komitecie Wojewódzkim (...) w B.. W pełnym wymiarze czasu pracy powierzono mu stanowisko pracownika ochrony gmachu pracodawcy. Stanowisko pracownika ochrony gmachu zostało powierzone wnioskodawcy jedynie formalnie, z uwagi na brak etatu mechanika samochodowego. J. C. w ogóle nie podjął pracy na stanowisku pracownika ochrony, od razu pracował jako mechanik w kanale. Pracował razem z nim drugi mechanik, który jednak był jedynie diagnostyką i co do zasady nie pracował w kanale. Wnioskodawca naprawiał samochody osobowe, U. i Ż. – reperował skrzynie biegów, sprzęgła, hamulce, końcówki drążków kierowniczych, wymieniał panewki w silniku, resory, konserwował układy napędowe i podwozia. Wykonanie tych obowiązków zajmowało mu 8 godzin dziennie. Samochodów osobowych było około 10. W trakcie omawianego okresu zatrudnienia J. C. więcej pracował poza kanałem – zajmowało mu to około 70% czasu pracy. Poza kanałami wymieniał koła, naprawiał wykładziny hamulcowe, łożyska, prostował półosie, wymieniał żarówki, odkręcał zderzaki. Przez tego samego pracodawcę zatrudniony był od 1986 r. do 1988 r. H. H., który był kierowcą samochodu osobowego. Raz na miesiąc zjeżdżał na warsztat w celu dokonania przeglądu samochodu, poza tym jeździł tam tylko w przypadku

awarii. Przez okres 10 lat u tego samego pracodawcy zatrudniony był M. S. jako diagnosta mechaniczny. Większość czasu pracował poza kanałem, w kanale jedynie pomagał wnioskodawcy.

W dniu 1 kwietnia 1990 r. J. C. zawarł umowę o pracę na czas nie określony z (...). W pełnym wymiarze czasu pracy powierzono mu stanowisko „zgodnie ze strukturą Zakładu (...) w B.” - stanowisko mechanika w zakładzie (...) w B..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody zgromadzone w aktach osobowych, zeznań świadków i zeznania wnioskodawcy, uznając je za spójne, wzajemnie się uzupełniające a tym samym zasługujące na przymiot wiarygodności.

Sąd nie prowadził postępowania dowodowego na okoliczność ewentualnego wykonywania przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach w trakcie innych okresów zatrudnienia, w szczególności w okresie pracy w (...) od 1 kwietnia 1990 r. do 31 października 1990 r. wskazanym w odwołaniu od decyzji. Ustalenia w tym zakresie nie miałyby żadnego wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, nie dawałyby też skarżącemu podstaw do dodatkowych roszczeń. Dalsze prowadzenie postępowania spowodowałoby więc jedynie jego wydłużenie, które w okolicznościach sprawy niniejszej należało ocenić jako zbędne.

Sąd Okręgowy orzekł, że w oparciu o przepis art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 Nr 153, poz. 1227 j.t.) wnioskodawca urodzony po dniu 31 grudnia 1948 roku mógłby uzyskać prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32 – czyli 60 roku życia, pod warunkiem osiągnięcia w dniu wejścia w życie ustawy 15 letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okresu składkowy i nieskładkowy wynoszącego 25 lat. Poza sporem w niniejszej sprawie pozostaje, że wnioskodawca osiągnął wiek 60 lat i udowodnił wymagany 25 letni okres zatrudnienia, nie przystąpił również do otwartego funduszu emerytalnego inie pozostaje w stosunku pracy..

Sprawą sporną pozostało ustalenie, czy wnioskodawca wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A w wymiarze, co najmniej 15 lat i czy okres ten osiągnął przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Dokonując oceny, czy wykonywaną przez wnioskodawcę pracę w Komitecie Wojewódzkim (...) w B. oraz w Wojewódzkim Zakładzie (...) w L. można zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach, Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że wnioskodawca występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia nie przedłożył stosownych świadectw na potwierdzenie tej okoliczności. Właśnie z tej przyczyny okresy te zostały pominięte przez ZUS przy ustalaniu stażu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach, jednak taka sytuacja nie może dyskwalifikować możliwości ubiegania się o przedmiotowe świadczenie.

Na podstawie wyników przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego Sąd ustalił, że J. C. będąc zatrudnionym od 1 września 1972 r. do 18 maja 1976 r. w Wojewódzkim Zakładzie (...) w L. wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracę w warunkach szczególnych. Zajmował się naprawami pojazdów mechanicznych w kanałach remontowych, co odpowiada pracom opisanym w wykazie A, dziale XIV, poz. 16 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Sąd Okręgowy ustosunkowując się do zarzutu organu rentowego, że brak możliwości ustalenia przynależności resortowej zakładu pracy uniemożliwia zaliczenie tego okresu do stażu pracy w szczególnych warunkach, uznał, że przynależność resortowa pracodawcy nie ma znaczenia, skoro ustalono, że wnioskodawca jako jego pracownik wykonywał prace zaliczone do prac w szczególnych warunkach. Sąd Okręgowy przypomniał, że Sąd Najwyższy

wielokrotnie podkreślał fakt, że wykazy resortowe mają wyłącznie charakter informacyjny, techniczno – porządkujący, uściślający (por. wyrok z dnia 25 lutego 2010 r., II UK 218/09, z dnia 22 kwietnia 2011 r., I UK 351/10, z dnia 26 maja 2011 r., II UK 356/10, z dnia 22 marca 2012 r., I UK 403/11). W efekcie znaczenie podstawowe ma okoliczność, czy ubiegający się o emeryturę wykonywał prace w szczególnych warunkach opisane w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Zaliczając okres zatrudnienia wnioskodawcy od 1 września 1972 r. do 18 maja 1976 r. w Wojewódzkim Zakładzie (...) w L. do jego stażu pracy w szczególnych warunkach Sąd miał świadomość faktu, że przez około 20% czasu pracy J. C. wykonywał swoje obowiązki poza kanałem. Co do zasady, aby zaliczyć dany okres zatrudnienia do stażu pracy w szczególnych warunkach konieczne jest ustalenie, że praca wykonywana była w pełnym wymiarze czasu. Ustalenie, że pracownik wykonywał w ramach powierzonego mu wymiaru czasu również inne czynności, nie zaliczające się do prac w szczególnych warunkach (w tym przypadku prace remontowe poza kanałem) sprawia, że taki okres nie może zostać uwzględniony przy ustalaniu uprawnień do emerytury na podstawie omówionych przepisów. Jest to bowiem równoznaczne z ustaleniem, że praca w szczególnych warunkach nie była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy. Jednakże w tym przypadku należało uwzględnić, że wnioskodawca pracował długo ponad ustalony dla niego dobowy wymiar czasu pracy (nawet do 12 godzin), miał też dyżury w niedziele. Ponieważ poza kanałem pracował stosunkowo krótko, zaś swoje obowiązki wykonywał długo ponad ustalone dla niego 8 godzin dziennie, to w sumie prace w kanale świadczył w pełnym wymiarze ustalonego dla niego dobowego wymiaru czasu pracy.

Przedmiotowy okres zatrudnienia w warunkach szczególnych wynosił 3 lata, 8 miesięcy i 18 dni, a więc liczony wraz z tym uwzględnionym przez ZUS (12 lat, 3 miesiące i 20 dni) był wystarczający do ustalenia wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia.

Sąd Okręgowy wskazał, że w trakcie pracy w Komitecie Wojewódzkim (...) w B. wnioskodawca także wykonywał prace remontowe poza kanałem. W tym jednak przypadku zajmowały mu one więcej czasu (ok. 30% czasu pracy), zaś co do zasady pracował 8 godzin dziennie, nie miał tytułu nadgodzin, co w czasie pracy w Wojewódzkim Zakładzie (...) w L.. W tym zatem przypadku nie został spełniony warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.). Ustalenie to jednak nie miało wpływu na zasadność odwołania J. C., ponieważ uwzględnienie okresu zatrudnienia w Wojewódzkim Zakładzie (...) w L. wystarczyło do tego, aby jego staż pracy w szczególnych warunkach wynosił co najmniej 15 lat.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art.184 ust.1 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 ust.1 i § 4 ust.1 pkt.3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz naruszenie prawa procesowego przez przekroczenie wyrażonej w art.233 § 1 kpc zasady swobodnej oceny dowodów i sprzeczność ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez uznanie, że wnioskodawca spełnił wszystkie warunki wymagane do przyznania prawa do emerytury, w tym 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach. Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego naruszenia przepisów prawa materialnego ani sprzeczności w ustaleniach faktycznych i wadliwości w ocenie materiału dowodowego.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego w apelacji naruszenia przepisów art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity - Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227), ani też przepisów §2 i §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku

emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przepisy te znajdują zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym i na ich podstawie słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawca spełnił wymagane warunki do nabycia emerytury w niższym wieku emerytalnym.

Okoliczności te Sąd ustalił w oparciu o zebrany w toku postępowania materiał dowodowy, w tym również o dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy oraz zeznania świadków, którzy w sposób stanowczy i przekonujący potwierdzili, że w czasie zatrudnienia w Wojewódzkim Zakładzie (...) w L. wnioskodawca wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w szczególnych warunkach - naprawy pojazdów mechanicznych w kanałach remontowych, co odpowiada pracom opisanym w wykazie A, dziale XIV, poz. 16 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd Okręgowy wnikliwie zgromadził materiał dowodowy i przeanalizował dokładnie każdą okoliczność podnoszoną przez wnioskodawcę w odwołaniu a organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie. Należy stwierdzić, że zarówno organ rentowy, jak i częściowo Sąd Okręgowy przyjmują zbyt rygorystycznie rozumienie pojęcia pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze użytego w § 2 ust. 1 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Warunkiem uznania za pracę w warunkach szczególnych jest wykonywanie w pełnym wymiarze czasu pracy stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 i z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152 oraz z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638) W związku z tym nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Od tej reguły istnieją odstępstwa. Pierwsze z nich dotyczy sytuacji, kiedy inne równocześnie wykonywane prace stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, LEX Nr 375653; dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09, LEX Nr 509022 oraz z dnia 11 marca 2009 r., II UK 243/08 i tam powołane wcześniejsze orzecznictwo). Drugie odstępstwo dotyczy przypadków, kiedy czynności wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008, I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 oraz z dnia 22 kwietnia 2009 r., II UK 333/08, LEX nr 1001310). Wykonywanie przez 100% czasu pracy wyłącznie pracy w szczególnych warunkach jest praktycznie niemożliwe w żadnym procesie technologicznym i nie były intencją ustawodawcy przyznanie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym wyłącznie osobom, które przez pełną dniówkę roboczą nie wykonują żadnych innych czynności poza wymienionymi w wykazie A. Jak wskazują poglądy Sądu Najwyższego przytoczone powyżej, w ramach pracy w warunkach szczególnych wykonuje się także inne czynności mające związek z taką pracą. W przypadku wnioskodawcy na pewno będzie to wykonywanie niektórych czynności naprawczych poza kanałem, w sytuacji, gdy w przeważającej części czas pracy 80% spędzał wykonując naprawy w kanale remontowym. Należy też mieć na względzie ustalenia Sądu Okręgowego odnoszące się do pracy wnioskodawcy w godzinach nadliczbowych i w czasie niedzielnych dyżurów.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i ocenił materiał dowodowy zgodnie z zasadami proceduralnymi, nie przekraczając granic zakreślonych w art.233 § 1 KPC. W uzasadnieniu wyroku Sąd odniósł się do wszystkich kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i ocenił zasadność odwołania na podstawie powołanych przepisów z przytoczeniem ich treści i poglądów Sądu Najwyższego, przy czym ustosunkował się również do argumentacji organu rentowego zawartej w zaskarżonej decyzji i odpowiedzi na odwołanie.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu

Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera bowiem jedynie własną ocenę faktów odmienną od przyjętej przez Sąd Okręgowy, co więcej stanowisko organu rentowego nie znajduje żadnych podstaw w zebranych materiale dowodowym. W toku postępowania organ rentowy nie zgłaszał żadnych wniosków dowodowych a udział jego pełnomocnika w postępowaniu ograniczał się do przedstawienia stanowiska strony o oddalenie odwołania.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.